

Ouderling Claudio D. Zivic
van de Zeventig

Laten we niet het verkeerde pad nemen

Ik bid dat we het pad nooit uit het oog verliezen en steeds met de hemel verbonden blijven.

Een jongetje was op de piano aan het oefenen toen een verkoper hem door het raam zag en vroeg: 'Is je moeder thuis?'

Het kind antwoordde: 'Wat denkt u zelf?'

Onze vijf lieve kinderen kunnen pianospelen dankzij de motivatie van mijn vrouw! Als de pianoleraar bij ons thuis arriveerde, verstopte onze zoon Adrián zich altijd omdat hij geen les wilde. Maar op een dag gebeurde er iets fantastisch! Hij begon zoveel van muziek te houden dat hij uit zichzelf bleef oefenen.

Het zou fantastisch zijn als wij dat punt konden bereiken in ons bekeeringsproces. Het zou geweldig zijn als we in ons hart het verlangen hadden om de geboden te onderhouden zonder dat iemand er ons steeds op moest wijzen, en we de vaste overtuiging hadden dat we, als we het goede pad volgen, de in de Schriften beloofde zegeningen zullen krijgen.

Enkele jaren geleden bezochten mijn vrouw, onze dochter, Evelin, een vriend en ik nationaal park Arches. Een van de bekendste natuurlijke bogen daar is Delicate Arch. We besloten om twee kilometer de berg

op te klimmen om de boog te bereiken.

We begonnen heel enthousiast aan onze tocht, maar na een kort stukje wilden de anderen al uitrusten. Ik wilde mijn doel erg graag bereiken en besloot om alleen verder te gaan. Ik lette niet op het pad dat ik hoorde te volgen en bleef in het spoor van een man voor me die met veel zekerheid verder leek te gaan. Het pad

werd alsmaar moeilijker te volgen, en ik moest van de ene rots naar de andere springen. Gezien de moeilijkheid wist ik zeker dat de vrouwen in mijn groepje er nooit zouden komen. Plots zag ik Delicate Arch, maar tot mijn grote verbazing merkte ik dat ik er niet bij kon.

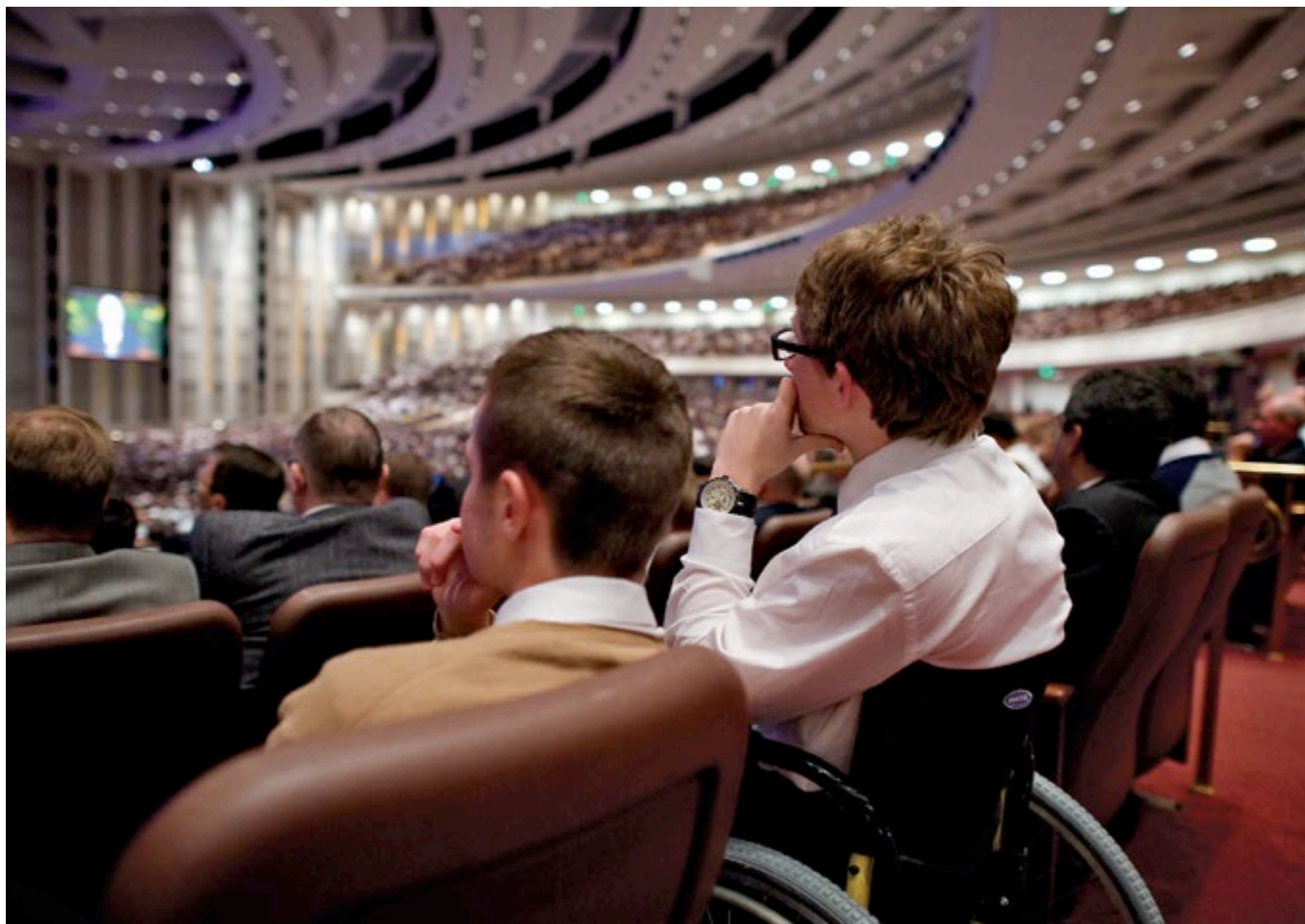
Enorm gefrustreerd besloot ik terug te keren. Ik wachtte ongeduldig tot we elkaar weer troffen. Ik vroeg meteen: 'Hebben jullie Delicate Arch bereikt?' Ze vertelden me opgewekt dat ze die inderdaad bereikt hadden. Ze legden uit dat ze voorzichtig en met de nodige moeite de wegwijzers gevolgd hadden en hun doel bereikt hadden.

Helaas had ik het verkeerde pad genomen. Wat een geweldige les leerde ik die dag!

We nemen zo vaak het verkeerde pad en laten ons door de trends van de wereld leiden. We moeten ons voortdurend afvragen of we daders van het woord van Jezus Christus zijn.

Er staat een prachtige leerstelling in Johannes:

‘Blijf in Mij, en Ik in u. Zoals de rank geen vrucht kan dragen uit zichzelf, als zij niet in de wijnstok blijft, zo ook u niet, als u niet in Mij blijft.

‘Ik ben de Wijnstok, u de ranken; wie in Mij blijft, en Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt u niets doen’ (Johannes 15:4–5, HSV).

Deze gelijkenis toont aan dat we een nauwe, allesoverstijgende band met Jezus Christus hebben en dat Hij ieder van ons belangrijk vindt. Hij is de wortel en de stam die het levende water naar ons toeleiden, het levenssap dat ons voedt zodat we veel vrucht kunnen voortbrengen. Jezus Christus heeft ons zo onderricht dat we als ranken — wezens die afhankelijk van Hem zijn — de waarde van zijn leringen niet zouden onderschatten.

Er zijn fouten die zo ernstig zijn dat ze ons voorgoed van het goede pad af leiden als we ze niet tijdig rechtzetten.

Als we ons bekeren en terechtwijzing aanvaarden, kunnen deze ervaringen ons nederig maken, aansporen tot verandering en dichter tot onze hemelse Vader brengen.

Ter illustratie wil ik een van de aangrijpendste ervaringen van de profeet Joseph Smith aanhalen. Door deze ervaring leert de Heiland ons beginselen van onschatbare waarde die we ons hele leven lang dienen te onthouden. Ik heb het over Martin Harris die de 116 pagina’s van het eerste deel van de vertaling van het Boek van Mormon kwijtraakte.

Nadat de profeet zich bekeerd had omdat hij Gods raad niet had opgevolgd, ontving hij de openbaring in afdeling 3 van de Leer en Verbonden (zie *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* [2007], pp. 75–76). Ik wil de nadruk leggen op drie beginselen uit de verzen 1 t/m 10, die we nooit mogen vergeten:

1. De werken en de doeleinden van God kunnen niet worden verijdeld.
2. We moeten de mens niet meer vrezen dan God.
3. We moeten ons voortdurend bekeren.

In vers 13 somt de Heer vier dingen op die we nooit mogen doen:

1. De raadgevingen van God als niets achten.
2. De heiligste beloften die voor het aangezicht van God worden gedaan, verbreken.
3. Op ons eigen oordeel vertrouwen.
4. Op onze eigen wijsheid roemen.

Ik bid dat we het pad nooit uit het oog verliezen en steeds met de hemel verbonden blijven, zodat de stromingen van de wereld ons niet meevoeren.

Als u het pad van de Heer — op welk punt dan ook — verlaat, zult

u pijn en wroeging voelen omdat u de raadgevingen van God als niets geacht hebt, de heiligste beloften die voor het aangezicht van God gedaan werden, verbroken hebt, op uw eigen oordeel vertrouwd, of op uw eigen wijsheid geroemd hebt.

Als dat gebeurt, vermaan ik u om u te bekeren en het goede pad weer te bewandelen.

Op zekere dag belde een jongen zijn grootvader op om hem een fijne verjaardag te wensen. Hij vroeg hem hoe oud hij nu was. De grootvader antwoordde dat hij zeventig jaar geworden was. Zijn kleinzoon dacht even na en vroeg toen: 'Opa, bent u wel bij één begonnen?'

In onze jeugd denken we dat we nooit oud zullen worden; we staan niet stil bij de dood — dat overkomt alleen heel erg oude mensen — en zover zijn we nog lang niet. De tijd gaat voorbij, maanden en seizoenen vervagen, rimpels verschijnen, energie neemt af, we moeten vaker naar de dokter enzovoort.

Er komt een dag waarop we onze Heiland en Verlosser, Jezus Christus, weer zullen ontmoeten. Ik bid dat we Hem bij die heilige en sublieme gebeurtenis zullen herkennen door onze kennis van Hem en omdat we zijn leringen gehoorzaamd hebben. Hij zal ons de wonden in zijn handen en voeten tonen, en we zullen Hem omhelzen en huilen van geluk omdat we zijn pad gevolgd hebben.

Ik getuig tot alle einden der aarde dat Jezus Christus leeft. Hij spoort ons aan: 'Luistert, o gij natiën der aarde en hoort de woorden van die God die u gemaakt heeft' (LV 43:23). Mogen wij de boodschap van 'die God die [ons] gemaakt heeft' vatten, gehoorzamen, begrijpen en correct interpreteren zodat we niet van zijn pad afdwalen. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Ouderling W. Craig Zwick
van de Zeventig

Wat vind jij?

Ik smeed u om deze vraag met medeleven voor andermans situatie te stellen: 'Wat vind jij?'

41 jaar geleden kroop ik achter het stuur van een vrachtwagen. Mijn mooie vrouw, Jan, en onze baby, Scotty, vergezelden me. We vervoerden een zware lading bouw materiaal en reden door verschillende staten.

In die tijd was het niet verplicht om een veiligheidsgordel om te doen en er bestonden nog geen autozitjes autostoeltjes voor baby's. Mijn vrouw hield ons zoontje dus gewoon op schoot. Ik had uit haar opmerking 'We zitten wel érg hoog' moeten afleiden dat ze ongerust was.

Toen we afdaalden door de welbekende Donner Pass, een steil stuk snelweg, werd de bestuurscabine plots en onverwachts gevuld met dikke rook. De rook belemmerde het zicht en we konden moeilijk ademhalen.

Zo'n grote vrachtwagen stopt niet meteen als je op de rem trapt. Ik probeerde het voertuig wanhopig tot stilstand te brengen door op de motor af te remmen.

Toen ik de vrachtwagen aan de kant wilde zetten, maar nog vóór we tot stilstand kwamen, deed mijn vrouw het portier open en sprong met ons kindje in haar armen uit de cabine. Ik keek hulpeloos toe hoe ze over de grond rolden.

Zodra de vrachtwagen helemaal stil stond, sprong ik uit de rokende

cabine. Ik rende vol adrenaline over de stenen en het onkruid en sloeg mijn armen om hen heen. Jans onderarmen en ellebogen waren gekneusd en bloedden, maar zij en ons kindje leefden gelukkig nog. Ik hield ze stevig vast terwijl het stof aan de kant van de snelweg weer ging liggen.

Toen mijn hartslag kalmeerde en ik weer op adem kwam, riep ik: 'Hoe kom je er in hemelsnaam bij?' Besef je niet hoe gevaarlijk dat was? Je had wel dood kunnen zijn!

De tranen liepen over haar met rook bevlekte wangen. Ze keek me aan en zei iets wat me erg diep raakte en nog steeds in mijn oren klinkt: 'Ik probeerde gewoon ons zoontje in veiligheid te brengen.'

Op dat ogenblik besepte ik dat zij dacht dat de motor in brand stond en bang was dat de vrachtwagen zou ontploffen en we zouden sterven. Ik wist echter dat het een elektrisch defect was — gevaarlijk, maar niet dodelijk. Ik keek naar mijn geliefde echtgenote, die zachtjes het hoofdje van onze baby schoon wreef, en vroeg me af wat voor vrouw zoiets moedigs zou doen.

Deze situatie had emotioneel even gevaarlijk als het motordefect kunnen zijn. Nadat we elkaar enige tijd genegeerd hadden, omdat we beiden dachten dat het de schuld van de ander